

[Melchior.]

delvis som udlande; spørgsmål vedrørende Nordisk Råd o. lign. hører således formentlig slet ikke mere med i en udenrigsdebat.

Lad mig i stedet slutte med at vende blikket imod meget fjernere egne, først og fremmest en række stater i Mellemafrika. Alle og enhver ved, at der her befinder sig millionbefolkninger, som er ramt af direkte katastrofe. De ligger på den krakelerede, guldgrube jord og bare visner væk af tørst og hunger. Tænk, om man kunne have eksporteret nogle af de regnmængder, der sidste nat vældede ned fra vor nordiske himmel, til dem, som trænger så hårdt til en smule vel-signelse. Tænk, om vi kunne finde et system til at genoplive f. eks. tiendebegrebet til gavn for de sultende. Jeg ser mig desværre ikke i stand til at stille et sådant forslag, og dette hører måske heller ikke med i en udenrigspolitisk debat. At redde menneskeliv er slet ikke noget, man debatterer, det er bare noget, man lader være med.

Gert Petersen (SF):

Verden er stadig væk ikke noget fredeligt sted, der omkommer mange mennesker, der ofres mange menneskeliv ikke alene på grund af naturkatastrofer, men også på grund af menneskelige handlinger. Og her kunne der nok være grund til at spørge om, hvordan Danmarks holdning er til det, som stadig væk er brændpunkter dér, hvor der stadig væk omkommer mennesker som følge af forsøg på at frigøre sig fra et århundredgammelt åg og fra forsøg på at skabe og indføre nye åg.

Der er for det første Vietnam, hvor det jo er klart, at freden ikke kom til Sydvietnam for et års tid siden, hvor det er klart at Van Thieu-regeringen stadig væk opretholdes i kraft af en massiv amerikansk militærstøtte. Jeg vil godt spørge udenrigsministeren, hvorfor Danmark ikke bidrager til at skabe respekt om Parisaftalerne ved at anerkende den ene ligeberettigede part, som underskrev disse aftaler, nemlig den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam. Man har derimod anerkendt og opretholder forbindelse med det fascistiske regime i Saigon.

Hvad Cambodja angår, ja, så oplever vi også her, at Danmark er en vis konsekvens vælger den side, der støtter sig på den vestlige verden, på USA. Man anerkender

Lon Nol-styret og vil ikke vide af det styre, som behersker 90 pct. af Cambodja, nemlig Sihanouk-regeringen. Man kunne spørge, om Danmark i det mindste ikke kunne indtage en neutral holdning i disse sager, når det kom til afstemninger i De Forenede Nationer.

Der er Chile. Efter den fascistiske magtovertagelse strømmer nu igen kreditterne ind i Chile. Chile er atter blevet et kreditværdigt land. Der skal ofres nogle tusinde menneskeliv, for at Chile kunne blive et kreditværdigt land. Det er fortrinsvis private kreditter, der er tale om, men der findes noget, som hedder Parisklubben, det er en række stater, som ydede den demokratiske regering i Chile et moratorium: frist for betaling af deres gæld. Denne Parisklub holder møder i dyb fortrolighed for at finde ud af, hvad man gør nu, men jeg kunne dog godt have lyst til at spørge udenrigsministeren, om ikke Danmark kan lægge sig fast på den linje, at vi ikke accepterer et moratorium, en fornyelse af moratoriet, til en fascistisk, usædvanlig blodig regering, medmindre denne regering kommer med afgørende indrømmelser vedrørende elementære menneskerettigheder, og her drejer det sig ikke om, at forfattere kan få lov til at skrive eller ikke skrive, her drejer det sig om, hvorvidt mennesker skal overleve. Det er en langt alvorligere sag end mange andre steder i verden.

Ser vi på Nordkorea og Sydkorea, ja, så oplever vi, at selv om der er sket fremskridt — og man bør sige tak for den anerkendelse, som Danmark har ydet Nordkorea, således at dér anerkender vi dog begge stater — ja, så må man ikke desto mindre konstatere, at de amerikanske tropper i Sydkorea stadig væk optræder under FN's flag, de har FN-mærket på deres hjelme, det er FN-tropper, der står ved grænsen til Nordkorea, og det er med til at kompromittere De Forenede Nationers navn i hele denne del af verden.

Ser vi på det sydlige Afrika, hvor der også ofres mange mennesker, ja, så oplever vi igen, at Danmark er en allieret med den stat, som er hovedaggressoren i det sydlige Afrika, nemlig Portugal, og vi oplever, at danske firmaer tjener tykt på at deltage i udbygningen af den sorte befolkning i Den sydafrikanske Republik.

Hvad Mellemosten angår, stiller tingene